

PORT
PAYE
HELLAS

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

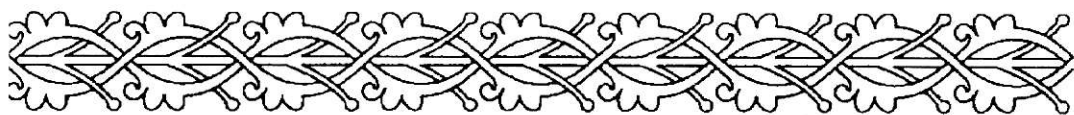
ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμ. φύλλου 6

1 Φεβρουαρίου 1999

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
σε τροχιά εκφυλισμοῦ

Τα ντοκουμέντα
τῆς παρακμῆς

Συνοπτική κριτική
τῶν συζητήσεων τῆς
καὶ τῶν Πρακτικῶν τῆς

Προσδοκίες καί απογοητεύσεις

Ο νέος Ἀρχιεπίσκοπος, μέ τό πού πάτησε τό πόδι του στό σκαλοπάτι τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου, ὑποσχέθηκε νά σπάσῃ τό γύφο ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Νά τήν ἐλευθερώσῃ ἀπό τά δεσμά τῆς ἀδράνειας καί τῆς ἀφάνειας. Νά τῆς δώσῃ τήν εὐχέρεια νά ἐνεργοποιήσῃ, μέσα στήν ἀτμόσφαιρα τῆς ἐλευθερίας καί στό πνεῦμα τῆς προσευχῆς, τό χαρισματικό μηχανισμό ἀποκυλήσεως τῶν καιρικῶν προσκομμάτων καί τήν ἀνυστερόβουλη, κατὰ τήν παράδοσι τῶν Ἀποστόλων, διαποίμανσι τοῦ λαοῦ.

Τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα δέχτηκε μέ ἀνακούφισι τό μήνυμα. "Ὅσοι διέθεταν γνῶσι καί ἐπίγνωσι τῆς σημασίας καί τῆς λειτουργικότητος τοῦ θεσμοῦ, βίωσαν τήν ἐξαγγελία ὡς μήνυμα ἀνοίξεως. Πίστεψαν, ὅτι ἡ βαρυχειμωνιά τῆς ὁμηρίας τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος ἔληξε. Καί ὅτι ἡ Ἁγιοπνευματική Σύναξι τῶν ἐπισκόπων θά σκύψῃ νά θεραπεύσῃ τίς πληγές, πού ἄφησε ἡ καταιγίδα καί θά ἀνοίξῃ δρόμους ἀλήθειας καί ἀγιότητος, γιά νά τοὺς περπατήσῃ μέ ἐμπιστοσύνη καί ἐσωτερική ἐπανάπαυσι ὁ λαός τοῦ Θεοῦ.

Ἡ αὖρα τῆς ἐλπιδοφόρας προσμονῆς κόλπωσε τίς ψυχές τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων καί τοὺς συντόνισε στήν ἀποδοχή τῆς δηλώσεως, ὅτι ἡ σελίδα τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων γύρισε καί ὅτι ἡ καινούργια γραφή θά ἀποτελέσῃ συνέχεια τῶν χρονικῶν, πού ἔγραψαν οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ παλαιοί καί οἱ πρόσφατοι. "Ὁμως, ὁ μήνας Ὀκτώβριος ἔφερε, ἀπροσδόκητα, τήν ἀπογοήτευσιν. Οἱ ἐπίσκοποι μαζεύτηκαν σέ Ἱεραρχική, Συνοδική διάσκεψιν. Ἀλλά, καθὼς ἡ ζύμη ἦταν ἀλλοιωμένη, καθὼς οἱ συνήθειες τῶν ιδιότυπων συναλλαγῶν καί τό πνεῦμα τῆς ἐξουσιαστικῆς αὐθαιρεσίας ἦταν παγιωμένα σέ ἐπιθανάτια ἀκαμψία, ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας δέν ἔζησε τήν Πεντηκοστή καί ὁ πιστός λαός δέν ὠσφράνθηκε τήν ἀνοιξιάτικη ἀναδημιουργία. Ὁ μηχανισμός παγιδευμένος. Οἱ ἱντριγκες σέ νυχθήμερη λειτουργία. Ὁ θεολογικός λόγος στήν αἰχμαλωσία τῆς σκοπιμότητος. Ἡ εὐαισθησία τῆς εὐθύνης ἔναντι τῆς σημερινῆς γενιᾶς καί ἔναντι τῶν γενιῶν, πού θά ἀναδιφῇσουν τίς Συνοδικές πράξεις, σέ ἐπικίνδυνη ὑποθερμία. Καί τό ἀποτέλεσμα ἦταν ἀποκαρδιωτικό. Ἡ Σύνοδος, πού ἦταν ἡ ἐλπίδα καί ἡ προσδοκία τῶν πιστῶν, κατάντησε ἡ ἀνίατη πληγή καί τό μέγα σκάνδαλο.

Δέ θά μείνω στήν ἀναπαραγωγή τῶν αὐθόρμητων ἢ σκόπιμων ἀντιδράσεων, πού ἀποτυπώθηκαν, ἀμέσως μετὰ τίς συνεδριάσεις τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας, στόν καθημερινό καί στόν περιοδικό Τύπο. "Ὅλες

Ἡ πρώτη ἀρχιεπισκοπική πλαστογραφία

Ο πρώτος μεταξύ τῶν ἴσων, ὁ πρόεδρος τοῦ Σώματος Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος βαρύνεται μέ μεγάλο φόρτο εὐθύνης, γιά τόν εὐτελισμό τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὡς πρόεδρος, δέν κράτησε τό Σῶμα στή χαρισματική κορυφή τῆς Ἀγιοπνευματικῆς Θεολογίας καί δέν ἀπέκλεισε τίς κοσμικές μεθοδεύσεις, πού ἀλλοιώνουν τήν ἱστορική καί τήν ἐκκλη-

σιολογική ἀλήθεια καί ἐκτρέπουν τήν ἐπισκοπική Σύναξι σέ Συμβούλιο κοσμικῆς ἐξουσίας. Τά σφάλματά του, δυστυχῶς, πολλά. Ἀποτελοῦν πρόκλησι γιά τή θεολογική ἐπιστήμη καί ἔνοχη ὑποτίμησι τοῦ Ἱεραρχικοῦ Σώματος.

Θά ἀκουμπήσω τό δείκτη σέ μερικά. Ὅχι γιατί τά ἄλλα εἶναι δίκως σημασία. Ἀλλά γιατί δέ χωροῦν στήν ἔκτασι τούτου τοῦ φυλλαδίου.

Τό πρῶτο του ὀλίσθημα εἶναι μία

αὐτές οἱ ἀντιδράσεις, ἀκόμα καί οἱ πιό κακόβουλες, ἔχουν τή βαρύτητά τους καί τό μήνυμά τους. Καί ἂν ὑπάρχουν ἐπίσκοποι μέ ἀκοίμητη τή συνείδησι τοῦ χρέους, θά τίς μετρήσουν καί θά ἐπιχειρήσουν νά ἀναγνώσουν τήν ἀπάντησι τοῦ λαοῦ στά Συνοδικά «πεπραγμένα».

Σέ τοῦτο τό κείμενό μου, καθώς ἔχει περάσει σημαντικός χρόνος ἀπό τή διάσκεψι τῆς Ἱεραρχίας καί ἔχουν παραδοθῇ στή δημοσιότητα κάποια κείμενα, θά ἐπιχειρήσω-«πετόντι καλάμω»-τήν ἐπισημάνσι μερικῶν φάσεων τοῦ Συνοδικοῦ διαλόγου, πού εἶναι πρόδηλα στρεβλωτικές τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας, τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καί τῆς ἀρχιερατικῆς ὑπευθυνότητος. Θά παρουσιάσω καί θά ἀναλύσω μόνο αὐτές. Καί θά προσπεράσω τίς ἄλλες, τίς πολλές δολιχοδρομήσεις ἀπό τή Συνοδική εὐθύτητα, πού δέν τιμοῦν τό Σῶμα καί δέν ἐξασφαλίζουν τή διακίνησι τῆς ἀτίμητης Πατερικῆς παραδόσεως στή σύγχρονη πραγματικότητα.

Κείμενα, πού θά προσπαθήσῃ νά φωτίσῃ ἡ κριτική μου εἶναι οἱ εἰσηγήσεις καί τά ἀνακοινωθέντα, πού δημοσιεύτηκαν στό περιοδικό «Ἐκκλησία» τῆς 15ης Νοεμβρίου 1998 καί τό «κεκυρωμένο» ἀπόσπασμα τῶν Πρακτικῶν μιᾶς καί μοναδικῆς Συνεδριάσεως, τῆς 7ης Ὀκτωβρίου, πού παραχωρήθηκε ὕστερα ἀπό αἴτησι τοῦ συνηγόρου μου.

Ὁ λαός ἔχει δικαίωμα νά γνωρίζῃ. Καί οἱ ἐπίσκοποι ἔχουν τό χρέος νά ἐξασφαλίζουν τή διαφάνεια καί τήν ἀνυπόκριτη ἐνημέρωσι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Ἄν λυπήσω μερικούς ἀδελφούς Ἱεράρχες, πιστεύω, πῶς τήν εὐθύνη δέ θά τή ρίξουν στή δική μου γραφή, ἀλλά στά πρόσωπα καί στά γεγονότα, πού ἔγραψαν τό χρονικό τῆς Ἱεραρχίας τοῦ περασμένου Ὀκτωβρίου.

πλαστογραφία παραπομπής, πού τήν ἀντλήσε ἀπό τό Πηδάλιο τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτη.

Θέλοντας νά ὑπερτονίσῃ τή σημασία τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί νά τήν παρουσιάσῃ ὡς φορέα ἀπόλυτης, ἀνέγκλητης αὐθεντίας, νόμισε πῶς τόν διευκολύνει μιά διατύπωσι τοῦ μεγάλου Κανονολόγου τῆς νεώτερης ἐποχῆς, τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτη. Ἀλλά δέν τόλμησε νά τήν παρουσιάσῃ αὐτούσια, γιατί δέν ἐξυπηρετοῦσε τή στοιχειοθέτησι τῶν ἐπιχειρημάτων του. Τήν κολώβωσε καί τήν πλαστογράφησε. Ἐγραψε ὁ κ. Χριστόδουλος: «Ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων εἶναι “ὁ ἔσχατος κριτής τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων”». Καί γιά νά κάνῃ ἐπιβλητική καί πιστευτή τήν ἄποψί του, σημείωσε καί τήν παραπομπή («Πηδάλιον» σελ. 120). Ἐκεῖνος, ὅμως, πού θά θελήσῃ νά ἐπαληθεύσῃ τήν ἀκρίβεια τῆς παραπομπῆς, θά διαβάσῃ στή σελίδα 120 τοῦ Πηδαλίου μιά ἐντελῶς διαφορετική διατύπωσι: «Ὅθεν καί παρὰ πάντων, οὐχί ἡ θεία Γραφή, ἀλλ’ ἡ Οἰκουμενική σύνοδος ἀνακηρύττεται ὁ ἔσχατος κριτής τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων, κατὰ τόν σι’ τῆς Β’ συνόδου Κανόνα, τοῦ ὁποῦ κριτοῦ ἡ ψῆφος καί ἀπόφασις εἰς ἄλλου μεγαλητέρου κριτηρίου ἔκκλησιν οὐχ ὑπόκειται».

Ἡ ἀλλοίωσι τῆς παραπομπῆς εἶναι ὀλοφάνερη. Ἡ πλαστογραφία κραυγάζει. Τή μέθοδο αὐτή τῆς κολοβώσεως τῶν κειμένων καί τῆς πλαστογραφίας χρησιμοποιοῦν κατὰ κόρον οἱ Χιλιастές, γιά νά λανσάρουν τίς πλάνες τους. Εἶναι ἀνεπίτρεπτο νά τή συναντᾷ κα-

νεῖς στήν εἰσηγητική ἔκθεσι ἐνός Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ὁρθόδοξης ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας καί νά τή βλέπῃ, νά καταχωρῆται καί μέ παραπομπές, στά ἐπίσημα δημοσιογραφικά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας.

Στό forum τῆς ἐλεύθερης ἐκφράσεως τῶν ἐπιστημονικῶν γνώμων, ἡ πλαστογραφία μιᾶς παραπομπῆς θεωρεῖται παραβίασι τῆς δεοντολογίας, ἱκανή νά σπρώξῃ τόν ἐπιστήμονα στό περιθώριο τῆς κοινῆς χλεύης.

Στή συγκεκριμένη περίπτωση, ἡ πλαστογραφία σηματοδοτεῖ καί μιά ἐπικίνδυνη στρέβλωσι τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας δέχτηκε τήν αὐθεντία καί τή φωτισμένη κρίσι τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Δέ σύρθηκε, ὅμως, στήν ἀναγνώρισι ἀποφασιστικῆς αὐθεντίας καί ἀνέκκλητης κρίσεως στό ὅποιοδήποτε Συνοδικό σχῆμα. Ἡ Ἐκκλησία ἀπέρριψε καί κατέδικασε Συνόδους, πού ἐνεργοποιήθηκαν ἀπό τή σκοπιμότητα ἢ ἀπό τήν ἐμπάθεια. Καί ἔφτασε νά χαρακτηρίσῃ κάποιες ἀπό αὐτές καί ὡς «ληστρικές». «Ἡ Σύνοδος τῶν ἐπισκόπων», δέν ἀναδεικνύεται, αὐτομάτως καί κριτής τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων. Πολύ περισσότερο δέν ἀναδεικνύεται **ὁ ἔσχατος** κριτής. Αὐτό τό τονίζει καί ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης στή συνέχεια τοῦ κειμένου, πού τό πλαστογράφησε καί τό ἐπικαλέσθηκε, ἀτυχέστατα, ὁ κ. Χριστόδουλος: «Εἰ γάρ ἔκκλητος εἶναι ἀγωγή ἀπό οἰουδῆποτε δικαστηρίου ἐφ’ ἕτερον μείζον δικαστήριον... ἐδῶ πλέον πᾶσα ἔκκλητος περαιοῦται καί τελειόνη, μέ τό νά μή εἶναι ἄλλο τι κριτήριον με-

Καί δεύτερη ἀρχιεπισκοπική πλαστογραφία

Εύκολη ἡ μέθοδος τῆς πλαστογραφίας. Ἀλλά ὅχι γιά τά χεῖλη καί τή γραφίδα ἑνός Ἀρχιεπισκόπου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, προκειμένου νά ἐξυπηρετήσῃ τό στενό του φίλο, τό Μητροπολίτη Μπεζενίτη (γνωστό στό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα ἀπό τά κραυγαλέα σκάνδαλά του) ἄλλαξε γνώμη γιά τό καταραμένο «ἐπιτίμιο» τῆς ἀκοινωνησίας. Ὅταν ἐπιβλήθηκε, ἦταν συνοδικός καί τό καταψήφισε. Τώρα παρουσιάστηκε νά τό ἀποδέχεται. Καί νά εἰσηγῇται τήν ἰσχύ του γιά μιὰ ὀλόκληρη πενταετία καί τή διατήρησι τῶν πλαστῶν, καταλυτικῶν ἀποτελεσμάτων του γιά ὀλόκληρη τή ζωή τῶν δυό Μητροπολιτῶν. Καί γιά

γαλήτερον ἀπό τήν Οἰκουμενικήν σύνοδον».

Μιά Σύνοδος, πού καταρρακώνει τούς Ἱερούς Κανόνες, πού ψηφίζει ἀνύπαρκτα «ἐπιτίμια» ἀποκλειστικά καί μόνο γιά νά ἐξοντώσῃ ἀνεπιθύμητους Μητροπολίτες, πού ἀνυψώνει στούς ἐπισκοπικούς θρόνους (κατά τήν ἔκφρασι τοῦ Καλαβρύτων Ἀμβροσίου) τήν ἀλητεία τῆς Ἱερωσύνης, πού ἀμνηστεύει τά οἰκονομικά σκάνδαλα, πού παραπαίει σέ «ἐπαμφοτερίζουσες» ἀποφάσεις, δέ δικαούται νά προβληθῇ ὡς θεοφώτιστη καί ὡς κριτής τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων. Ἡ ἀντίθετη ἀποψι, ὅσο καί ἂν προσπαθῇ νά σπρηχτῇ σπὴν πλαστογραφία τῶν Πατερικῶν κειμένων, εἶναι πρόκλησι.

νά δικαιολογήσῃ τήν ἀσυνέπειά του καί τή μεταστροφή του, κατέφυγε στό φτηνό ἐπιχείρημα, πού συνήθως ἐπικαλοῦνται οἱ ἀγράμματοι καί ἀθεολόγητοι συνοδικοί Σύεδροι. Εἶπε στή Σύνοδο καί ἔγραψε στό περιοδικό «Ἐκκλησία»: «Ὅμως ἐμεῖς ἐνῶ ὄντως διεφωνήσαμε τότε, ὡς μέλος τῆς ΔΙΣ, μέ τήν ἐπιβολήν τῶν ἐπιτιμίων, ὑπετάγημεν ἀκολούθως στή γνώμη τῆς πλειονοψηφίας, πιστοί στίς ἀρχές τοῦ συνοδικοῦ συστήματος».

Τήν ὁμολογία τῆς μεταστροφῆς του τή συνέδεσε μέ τήν ἀνάλυσι τοῦ Συνοδικοῦ συστήματος, πού εἶχε κάνει πρὶν ἀπό λίγο καί τήν παραπομπή στόν ΣΤ΄ Κανόνα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ ὁποῖος καθιερώνει τήν ἀρχή τῆς πλειοψηφίας: «ἡ ψῆφος τῶν πλειόνων κρατεῖτω». Ὁ Κανόνας αὐτός ὁρίζει πῶς πρέπει νά γίνεται ἡ ἐκλογή τῶν ἐπισκόπων ἀπό τή Μητροπολιτική Σύνοδο, πού προεδρεύεται ἀπό τό Μητροπολίτη. Καί καταλήγει: «Ἐάν μέντοι τῇ κοινῇ πάντων ψῆφω, εὐλόγῳ οὔσῃ, καί κατὰ Κανόνα ἐκκλησιαστικόν, δύω ἢ τρεῖς, δι' οἰκείαν φιλονεικίαν ἀντιλέγῳσι, κρατεῖτω ἡ τῶν πλειόνων ψῆφος».

Ἡ ἀναφορά τοῦ Κανόνα στήν ἐκλογή εἶναι σαφής. Ἀλλά καί οἱ προϋποθέσεις, γιά τήν ἐπικράτησι τῆς ψήφου «τῶν πλειόνων» εἶναι καί αὐτές σαφέστατες. Ἡ πλειοψηφία δέν ἐπιβάλλεται ἀνεξάρτητα ἀπό τήν ὀρθότητα καί

τήν Κανονικότητα της απόφασεως. Μόνο, όταν η «κοινή πάντων ψῆφος» είναι εὐλογος, δηλαδή ὀρθή καί σύμφωνη μέ τούς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ἡ δέ μειοψηφία δέ στηρίζεται σέ Κανονική διάταξι, ἀλλά φιλονεικεῖ, μόνο τότε θά πρέπει νά επικρατῇ ἡ ψῆφος τῶν «πλειόνων». Στήν ἀντίθετη περίπτωση, ἡ προσχώρησι τῆς μειοψηφίας στή λαθεμένη ἢ στή σκόπιμη γνώμη τῆς πλειοψηφίας, εἶναι προδοσία.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης δέν παραλείπει νά υπομνηματίσῃ τήν ὑποχρέωσι διαφωνίας πρὸς τήν ἀντικανονική πλειοψηφία: Γράφει: «Σημειώσαι, καθὼς λέγει Φιλόθεος ὁ Πατριάρχης, ὅτι ἡ Σύνοδος ἐδῶ τό κατὰ κανόνα εἶπε, καί τό, ἂν φιλονεικῶς ἀντιλέγουσιν, ἐπειδή λέγει, δέν εἶπεν ἡ Σύνοδος ἂν γένῃ ψῆφος πολλῶν ἀπλῶς, ἀλλά κατὰ κανόνα, οὐδέ ἂν ἀντιλέγουσιν ἀπλῶς, ἀλλά φιλονεικῶς καί πεισματικῶς, ὥστε ἐάν, ἀφιλονεικῶς καί ὀρθῶς ἀντιλέγουσιν, οὐδέ οἱ δύο βέβαια πρέπει νά παραβλεφθοῦν, ὅταν μάλιστα ἡ ψῆφος δέν εἶναι κανονική» (Πηδάλιον σελ. 131, 132).

Μετά καί ἀπό τήν παράθεσι αὐτοῦ τοῦ διαφωτιστικοῦ σχολίου τοῦ ἁγίου Νικοδήμου, δέ μένει ἄλλη διέξοδος στό ἀδιέξοδο, πού προκάλεσε ἡ ἀνεξήγητη μεταστροφή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου. Ἡ ἡ γνώμη τῆς πλειοψηφίας τῆς Διαρχοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ 1993, πού ἐπέβαλε τά ἐπιτίμια, ἦταν σωστή, «εὐλογος καί κατὰ κανόνα» καί ἐκεῖνος τήν καταψήφισε «διά φιλονεικίαν», ὅποτε ὑπῆρξε ἔνοχος Κανονικοῦ

παραπτώματος, ἢ ἡ Συνοδική ἀπόφασι ἦταν παρά τούς Κανόνες καί τήν εὐλογία ἐκκλησιαστική τάξι καί ὁ τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος Χριστόδουλος τήν καταψήφισε ὑποτασσόμενος στήν προσταγή τῆς ἀρχιερατικῆς συνειδήσεώς του, ὅποτε ἡ τωρινή του ἀλλαγὴ μένει μετέωρος καί ὑποπτος.

Τό ὅτι τά «ἐπιτίμια» ἦταν παράνομα καί ἄδικα ἐξακολουθεῖ νά τό πιστεύῃ. Καί τό ὁμολογεῖ στό ἴδιο χείμενο τῆς εἰσηγήσεώς του. Παραβιάζοντας, γιά μιὰ ἀκόμη φορά, τήν Κανονική τάξι, πού δέν ἐπιτρέπει νά θεωρῇται τελεσίδικη μιὰ πρᾶξι καταδίκης, ἂν δέ δοθοῦν στὸν κατηγορούμενο ὅλες οἱ ἐλευθερίες νά ὑπερασπιστῇ τὸν ἑαυτό του καί νά ἐξαντλήσῃ ὅλα τά ἔνδिका μέσα, διατύπωσε μιὰ ἀφοριστική ἐξαγγελία, πού τὸν ἀποδεικνύει ἐνσυνείδητο παραχάρακτη καί τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς Κανονικῆς δικονομίας, ἀλλά, ταυτόχρονα καί γνώστη τοῦ τραγικοῦ ὀλισθήματος, πού πραγματοποιήθηκε ἀπὸ τὴ Σύνοδο, πού ἐπέβαλε τό «ἐπιτίμιο». Εἶπε: «Πρέπει καί οἱ Σεβ. Μητροπολῖτες Νικόδημος καί Κωνσταντῖνος νά παραδεχθοῦν ὅτι ἐμεῖς οἱ Κληρικοὶ χάριν τῆς πνευματικότητάς μας καί χάριν τῆς εἰρήνης τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ πρέπει νά ὑπακούωμε ἀκόμη καί σέ ἄδικες καθ' ἡμῶν ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας, καί νά μὴ περιφρονοῦμεν αὐτές». Ἡ προτροπή αὐτή, ἄσχετη κατὰ τὴ δεοντολογία τῆς πρὸς τούς Ἱερούς Κανόνες, εἶναι, ταυτόχρονα, ὁμολογία τῆς ἀδικίας, πού διαπράχθηκε σέ βάρος τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν. Καί δέν ἔχουν δικαίωμα, αὐτοί, πού διέπραξαν τήν

άδικία νά άπαιτοῦν άπό τά θύματά τους νά δεχτοῦν άδιαμαρτύρητα τή δολοφονική πρᾶξι. Ἀλλά καί δέ νομιμοποιοῦνται, ένῶ όμολογοῦν τήν άδικία, νά ισχυρίζωνται, ότι ἄλλαξαν γραμμή πλεύσεως, έγκατέλειψαν τόν άγώνα υπέρ τῆς Κανονικότητας καί τῆς Νομιμότητας, γιατί θεώρησαν χρέος νά ύποταγοῦν στήν άμαρτωλή «πλειοψηφία».

Ὑπάρχει, όμως καί κάτι ἄλλο, πού άποδεικνύει ένοχη αὐτή τήν ἄλλαγή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου καί τόν ισχυρισμό του, ότι συμμορφώθηκε πρὸς τή γνώμη τῆς πλειοψηφίας, ἔξω άπό τή βασιλική λεωφόρο τῆς ἀλήθειας.

Ἡ άπόφασι τῆς Συνόδου γιά τά άμαρτωλά έπιτίμια ψηφίστηκε τόν Αὐγουστο τοῦ 1993. Ὁ κ. Χριστόδουλος τήν καταψήφισε «κατά συνείδησιν». Ἀλλά δέν προσεχώρησε άμέσως στήν πλειοψηφία, ὅπως ισχυρίστηκε τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1998. Ἐνα χρόνο μετά τήν έφεύρεσι καί τήν έπιβολή τῶν «έπιτιμίων», ἔξακολουθεῖ ὁ κ. Χριστόδουλος νά άντιδιαστέλλη τή γνώμη του, νά διατυπώνη τή διαφοροποιημένη άποψί του καί νά μάχεται έναντίον τους. Στίς 8 Ἀπριλίου τοῦ 1994 άπευθύνει έντονη διαμαρτυρία στόν τότε ύφυπουργό Τύπου, τόν Εὐάγγελο Βενιζέλο καί ύπογραμμίζει ότι «ή επίκλησις τῆς έπιβολῆς τοῦ έπι-

τιμίου τῆς άκοινωνησίας δέν συνιστᾷ νόμιμονβάσιν έκδόσεως τῶν διαταγμάτων» άπομακρύνσεως τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν. Καί μέ ὕφος ὀξύ έπισημαίνει τίς ύπουργικές εὐθύνες: «Δέν σᾶς κάνει έντύπωσιν ή βιασύνη εκείνων, πού σᾶς πιέζουν; Μπορεῖ νά ἔχουν Θεόν οἱ άνθρωποι αὐτοί, ὅταν χάριν τοῦ συμφέροντός των προκαλοῦν μέγαν σάλον εἰς τήν Ἐκκλησίαν; Παρακαλῶ ἀναμετρήσατε τίς εὐθύνες σας πρίν εἶναι πολύ άργά. Ἡ κίνησίς σας στερεῖται καί νομικοῦ καί ήθικοῦ ερείσματος. Καί θά καταπέσει. Ἀλλά θά ἔχει πυροδοτήσει τήν άνωμαλίαν καί τό χάος».

Πολύ ὄψιμα σκέφθηκε ὁ κ. Χριστόδουλος νά συμμορφωθεῖ πρὸς εκείνους, πού τούς κατηγόρησε, ότι δέν ἔχουν Θεό. Πρὸς τήν άμαρτωλή «πλειοψηφία» τοῦ 1993, (πού δέν εἶναι ή άπαραίτητη πλειοψηφία τῶν 2/3 τοῦ ὅλου αριθμοῦ τῶν Μητροπολιτῶν, γιά μιά τέτοια άπόφασι). Καί πολύ ἄσχημα ἔκανε, πού γιά νά δικαιολογήσῃ τή

στροφή του έπικαλέστηκε τήν ἀρχή τῆς πλειοψηφίας, πού δέ λειτουργεῖ μηχανικά καί δέν ισχύει στήν περίπτωση, πού ή άπόφασι τοῦ Σώματος παραβιάζει κατάφωρα τούς Ἱεροῦς Κανόνες καί τίς προδιαγραφές τῶν άγίων Πατέρων.

Παπα-Γιάννη

Μή ξεχάσης...

Τό δῶρο

νά εἶναι βαρύτιμο

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Ἡ ἀποτρόπαιη καταδίκη

Δέ θά ἱστορήσω μέ λεπτομέρειες τήν ἀποτρόπαιη Συνοδική πρωτοβουλία, νά καταδικάσῃ γιά πολλοστή φορά, ἀναπολόγητους, τοὺς δύο Μητροπολίτες. Ἡ καταδίκη αὐτή, ἄκυρη καί ἀνυπόστατη, μιά καί δέν ἀκολούθησε τή δικονομία, πού ὀρίζουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καί οἱ ἐκκλησιαστικοὶ Νόμοι, συνιστᾷ ἐκτροπή καί Συνοδικό ἔγκλημα, πού διαπράχθηκε «ἐν ψυχρῷ», δίχως τήν ἐλάχιστη ἐνόχλησι τῶν ἀρχιερατικῶν συνειδήσεων.

Καί ἂν εἶχα τήν πρόθεσι νά δώσω ἀναλυτικό ρεπορτάζ, ἡ ἔκτασι τῆς ἀφηγήσεώς μου δέ θά ἀπλω-νόταν περισσότερο. Γιατί, τί νά ἱστορήσῃ κανεῖς, ἀφοῦ δέν ὑπῆρξε κἂν διαδικασία καί ἀφοῦ δέ χρονοτρίβησαν οἱ σοφοὶ Συνοδικοὶ πατέρες στήν ἀναζήτησι τοῦ Κανονικοῦ χρέους; Σφαγεῖο νά ἦταν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, δέ θά ἀποφάσιζε μέ τέτοια βιασύνη καί μέ τέτοιον ἐκνευρισμό τόν ἀποκεφαλισμό τῶν ἀνεπιθύμητων θυμάτων της.

Καί μόνο αὐτό τό γεγονός, δηλαδή ἡ αὐθαίρετη, αὐτόματη καί ἀναιτιολογητῇ καταδίκη τῶν δύο ἰσοτίμων Μητροπολιτῶν, εἶναι ἀρ-κετό γιά νά προσδιορίσῃ καί νά πιστοποιήσῃ τό μορφωτικό, τό θεολογικό καί τό ἠθικό ἐπίπεδο αὐτοῦ τοῦ σώματος, πού διεξεδίκησε τήν αὐ-θεντία μιᾶς Πατερικῆς Συνόδου ἢ, κατὰ τόν κ. Χριστόδουλο, μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἐπικουρικά καί ἐπειδὴ ὑποσχέθηκα νά ἐμφανίσω στό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα τὰ ἀδιάσειστα ντοκουμέντα,

δηλαδή τὰ στοιχεῖα, πού περιέχονται στά ἐπίσημα Πρακτικά αὐτῆς τῆς ἰδιότυπης Ἱεραρχικῆς Συνελεύσεως, θά καταστρώσω μόνο μερικά ἀπό τὰ πειστήρια τῆς πλήρους παρακμῆς.

Ἡ ἀνάστροφη ἀνάγνωσι τοῦ Νόμου

Στή σύντομη συζήτησι, πού ἔγινε, πρὶν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πρόεδρος διακόψῃ τό διάλογο καί καλέσῃ τό σῶμα στήν ψήφισι τῆς καταδίκης, ἕνας θεολογικός φωστήρας, ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας καί Ὡλένης κ. Γερμανός πῆρε τό λόγο. Καί, ἀνάμεσα στά πολλά του μαργαριτάρια, ἐξάπέλυσε καί τοῦτο τό σοφὸ μαργαρίτη του: «Διὰ τοῦτο, ἀφοῦ ὑπενθυμίσω, διαδικαστικά, ὅτι διὰ τὴν ἄρσιν τοῦ ἐπιτιμίου, χρειάζεται “πλειοψηφία τῶν 2/3 τοῦλάχιστον τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας”, σύμφωνα μέ τό ἄρθρον 6, παράγραφον 3 τοῦ Νόμου 590/1977 Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προτείνω τὰ ἑξῆς...».

Ἄλλ' ὦ σοφέ, συνοδικέ συνέδρε... Γιά νά ἀρθῇ τό ἐπιτίμιο χρειάζεται ἡ αὐξημένη πλειοψηφία τῶν 2/3 τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας. Γιά νά ἐπιβληθῇ αὐτό τό τραγικὸ ἐπιτίμιο δέν χρειάζεται ἡ πλειοψηφία τῶν 2/3 τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας; Διάβασε ξανά τὴν διάταξι, τὴν ὁποία ἐπικαλέσθηκες. Ἐκεῖ γίνεται λόγος γιά τὴν ἐπιβολή τοῦ ἐπιτιμίου καί ὄχι γιά τὴν ἄρσι. Καί θεσπίζεται, ὅτι γιά νά ἐπι-

βληθῇ, εἶναι ἀπαραίτητη αὐτή ἡ αὐξη-
μένη πλειοψηφία.

Ἄφοῦ λοιπόν αὐτό τό τραγελαφικό
ἐπιτίμιο δέν ἐπιβλήθηκε μέ τήν πλειο-
ψηφία, πού ὀρίζει ὁ Νόμος, (αὐτός ὁ
Νόμος, πού τόν ἐπικαλέσθηκες), εἶναι
ἀνύπαρκτο. Καί ἀφοῦ εἶναι ἀνύπαρκτο,
μέ ποῖο δικαίωμα κάθεστε καί συζητᾶτε
γιά τήν ἄρσι του ἢ τήν παραμονή του
καί ἀποφασίζετε, χωρίς καί πάλι νά
ἔχετε τήν πλειοψηφία τῶν 2/3, νά τό δω-
ρήσετε ἐφ' ὅρου ζωῆς στούς ἀδελφούς
καί συλλειτουργοῦς σας;

Αὐτά τά ὥραϊα, μόνο ὁ Ἡλείας
Γερμανός θά μπορούσε νά τά πῇ. Τό πα-
ράξενο δέν εἶναι, ὅτι ὁ Μητροπολίτης
Γερμανός ἔδειξε τή στάθμη τῆς μορφώ-
σεώς του καί τοῦ ἡθους του. Τό παράξε-
νο εἶναι, ὅτι ὁ Πρόεδρος, Ἀρχιεπίσκοπος
Χριστόδουλος τόν ἄκουσε μέ ἀπάθεια
καί ἀφωνία. Δέν ὑπενθύμισε στό Σῶμα,
ὅτι ἀπό τήν ἀρχή ἴσαμε σήμερα τό
ἀμαρτωλό «ἐπιτίμιο» δέ συγκέντρωσε
οὔτε μιά φορά τήν ἀπαραίτητη πλειο-
ψηφία τῶν 2/3 καί ἄρα εἶναι ἀνύπαρκτο.
Καί προσχώρησε μέ πλάγια, ὑπουλη,
κίνησι στήν πρότασι νά παραμείνῃ τό
ἀνυπόστατο ἐπιτίμιο, ἔστω καί μέ τή
μειωμένη, ἄκυρη πλειοψηφία.

Δειγματοληψία θεολογικῆς καθιζίσσεως

Θά σᾶς παρουσιάσω καί μιά
δεύτερη, τῆς ἴδιας στάθμης, γνωμά-
τευσι Συνοδικοῦ Συνέδρου.

Κατά τήν ὀλιγόλεπτη συζήτησι,
μίλησε καί ὁ Μητροπολίτης Νέας
Σμύρνης κ. Ἀγαθάγγελος. Καί αὐτός θέ-
λησε νά προσδώσῃ καί ἐπιστημονική,
Ἱεροκανονική στίλβωσι στήν ἀγόρευσι

του. Γι' αὐτό καί, στό ἐντυπωσιασμέ-
νο(!) ἀκροατήριο, διάβασε ἕνα Ἱερό Κα-
νόνα. Πρόκειται γιά τόν ΙΖ' Κανόνα τῆς
Συνόδου τῆς Ἀντιοχείας, πού εἶναι πέρα
γιά πέρα ἄσχετος μέ τήν περίπτωσι τῶν
δυό Μητροπολιτῶν. Ὁ Ἱερός Κανόνας
ἀναφέρεται στούς ἱερωμένους, πού δέ-
χτηκαν τήν ἐπισκοπική ἐκλογή, δέχτη-
καν καί τή χειροτονία καί ὕστερα, εἴτε
γιατί μετάνιωσαν εἴτε γιατί βρῆκαν
μπροστά τους δυσκολίες, ἀρνήθηκαν νά
πορευθοῦν στήν ἐπαρχία τους καί νά
ἀσκήσουν τά ποιμαντικά τους καθή-
κοντα. «Εἴ τις Ἐπίσκοπος χειροθεσίαν
Ἐπισκόπου λαβών, καί ὀρισθεὶς προε-
στάναι λαοῦ, μὴ καταδέξοιτο τήν λει-
τουργίαν, μηδέ πείθοιτο ἀπιέναι εἰς τήν
ἐγχειρισθεῖσαν αὐτῷ Ἐκκλησίαν,
τοῦτον εἶναι ἀκοινώνητον, ἕως ἄν ἀναγ-
κασθεὶς καταδέξοιτο, ἢ ὀρίσῃ τι περί
αὐτοῦ ἡ τελεία Σύνοδος τῶν κατὰ τήν
ἐπαρχίαν Ἐπισκόπων».

Γιά τό ἀμερόληπτο τῆς ἐρμηνείας,
ἀντιγράφω τόν ἅγιο Νικόδημο τόν
Ἀγιορείτη: «Ἐάν τις χειροτονηθῇ, διά
τῆς τῶν εὐχῶν ἱεροτελεστίας, Ἐπίσκο-
πος ἐπαρχίας τινός, δέν πείθεται δέ νά
ὑπάγῃ εἰς τήν ἐμπιστευθεῖσαν ταύτην
του ἐπαρχίαν, προστάζει ὁ παρὼν Κα-
νὼν, ὅτι οὗτος νά ἀφορίζεται ἀπό τήν
συνκοινωνίαν τῶν Συνεπισκόπων του
ἕως οὔ, ἢ νά καταπεισθῇ νά ὑπάγῃ, ἢ νά
ὀρίσῃ δι' αὐτόν ἢ τόν Μητροπολίτην
ἔχουσα παρόντα τελεία Σύνοδος τό πρα-
κτέον».

Τί σχέσι ἔχει αὐτός ὁ Ἱερός Κα-
νόνας μέ τοὺς δυό Μητροπολίτες; Αὐτοί

δέν ἀρνήθηκαν νά πᾶνε στίς Μητροπόλεις, γιά τίς ὁποῖες χειροτονήθηκαν. Ἐξελέγησαν καί χειροτονήθηκαν κανονικά. Καί ἀνέλαβαν τά καθήκοντά τους. Καί, σέ κάποια χρονική στιγμή, οἱ ἀδελφοί τους, αὐ-θαίρετα, μέ τή βοήθεια τῶν Συντακτικῶν Πράξεων τῆς Δικτατορίας, τοὺς ἀπομάκρυναν ἀπό τίς ἐπισκοπικές τους ἑδρες καί ἐγκατέστησαν παράνομα ἄλλους. Ὁ Κανόνας, σωστός καί θεοφώτιστος, δέ δίνει τό δικαίωμα στόν «ἅγιο» Νέας Σμύρνης ἢ στόν ὁποιοδήποτε συνοδοιπόρο του νά κουβαλάει μέ αὐθαίρετες πράξεις τοὺς συνεπισκόπους του ἀπό ἐπαρχία σέ ἐπαρχία καί ἀπό χωριό σέ χωριό, μόνο καί μόνο γιά νά τοὺς ἐκδικηθῇ. Ὁ Κανόνας δέ ἐπιβάλλει σέ Μητροπολίτη τήν ὑποχρέωσι νά δεχθῇ μετάθεσι (πού καταδικάζεται μέ ισόβια στέρησι τῆς Θείας Κοινωνίας), ὅπως σοφίστηκαν καί μεθόδειψαν ὅσοι ἀποτελοῦσαν τή Σεραφειμική κλίκα. Ποιός, λοιπόν, ἔχει δικαίωμα, νά ἐγκαλέσῃ καί πολύ περισσότερο νά καταδικάσῃ τοὺς δύο Μητροπολίτες ἐπιστρατεύοντας ὡς καθοριστικό πλαίσιο τό κείμενο αὐτοῦ τοῦ Κανόνα, γιά ἄρνησι διακονίας σέ ἐπαρχία, πού δέν τήν ἀποδέχτηκαν καί δέν τήν ἐπωμίστηκαν μέ τή χειροτονία τους;

Ἄλλα ἀντ' ἄλλων. Καί ὁ Πρόεδρος Χριστόδουλος, πού ὑποσχέθηκε νά μιλάει γιά ὅλα, ἄφωνος, σέ στάσι Σφίγγας. Δέν ὑπερασπίστηκε τοὺς δύο συνεπισκόπους του, πού ὁ Νέας Σμύρνης προσπάθησε νά τοὺς πλήξῃ μέ ἄσχετο Ἱερό Κανόνα. Ἀλλά δέν ὑπερασπίστηκε

καί τοὺς ἴδιους τοὺς Ἱερούς Κανόνες, πού τοὺς κακοποίησε τόσο βάνανυσα ὁ περιστασιακός Κανονολόγος.

Τό λάκτισμα τῆς Δικαιοσύνης

Θά προσθέσω καί ἓνα ἄλλο στοιχείο. Πρόκειται γιά τό λάκτισμα κατά τῆς Δικαιοσύνης. Τήν καταχωρημένη στά Πρακτικά ἀπαράδεκτη ἀντίδρασι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, ὅταν ἄκουσε νά γίνεται λόγος γιά τήν προσφυγή τῶν Μητροπολιτῶν στήν Ἀνώτατη Δικαιοσύνη.

Κάποια στιγμή, ὁ Μητροπολίτης Καρυστίας ὑπενθύμισε στόν προκαθήμενο καί σέ ὅλο τό σῶμα τῆς Ἱεραρχίας, ὅτι οἱ δύο Μητροπολίτες ἔχουν προσφύγει στό Ἀνώτατο Εἰδικό Δικαστήριο. Καί ρώτησε: «Τί θά γίνῃ, ἂν δικαιωθοῦν:».

Καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, λησμώνωντας τή διαβεβαίωσι, πού πρόσφατα εἶχε δώσει ἐπίσημα ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας καί ὁλόκληρης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀπάντησε: «Αὐτό δέ συνέρχεται ποτέ».

Ἡ ἀπάντησι αὐτή ἦταν τό σῆμα γιά τήν αὐθαίρεσία. Ὁ προκαθήμενος, ἀγνόησε τή Συνταγματική ἐπιταγή νά σέβεται τοὺς Νόμους καί τή δικαστική ἐξουσία καί μέ προκλητική περιφρόνησι, ἔδωσε τό πράσινο φῶς γιά τή δρομολόγησι τῆς παρανομίας. Ἦταν σά νά ἔλεγε: Παρανομήσετε. Μή φοβᾶστε. Δέν πρόκειται νά βροῦν ποτέ τό δίκιο

τους τὰ θύματά μας. Ἡ Δικαιοσύνη δέ λειτουργεῖ. Τό Ἀνώτατο Δικαστήριό δέ συνέρχεται ποτέ.

Καί αὐτό τό εἶπε, σέ μιά στιγμή, πού ἡ κοινοποίησι τῆς δικασίμου τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου βρισκόταν στά χέρια του. Δηλαδή, μαζί μέ ὅλα τὰ ἄλλα, εἶπε καί ψέματα καί παραπλάνησε τοὺς Συνοδικούς Συνέδρους.

Ἔτσι ἐξελίχθηκε ἡ συζήτησι γιὰ τὰ «ἐπιτίμια». Καί ἔτσι ἐπιβλήθηκαν οἱ ἀνυπόστατες ποινές. Μέ τέτοια θεολογική εὐσυνειδησία(!). Καί μέ τέτοια εὐαισθησία Συνοδικῆς εὐθύνης.

Καί τό κουκούλωμα

Ἡ δεύτερη κορυφαία πράξι τῆς δεσποτικῆς ἀσυδοσίας, ἦταν τό κουκούλωμα τῶν οικονομικῶν σκανδάλων.

Καί πάλι δέν θά ἐπαναλάβω κρίσεις καί σχόλια, πού πέρασαν στίς καθημερινές ἐφημερίδες καί πού ἔδειξαν τό μέγεθος τῆς συμπαιγνίας. Θά ὑπογραμμίσω μερικά στοιχεῖα ἀπό τὰ σύντομα Πρακτικά, πού δημοσιεύτηκαν στό περιοδικό «Ἐκκλησία».

Ἡ πρώτη παρατήρησί μου: Στό περιοδικό «Ἐκκλησία» τῆς 15ης Νοεμβρίου 1998 δημοσιεύονται ὅλες οἱ εἰσηγήσεις, πού ἔγιναν κατὰ τή διάρκεια τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί ἀποσιωπᾶται μόνο μία. Ἡ εἰσήγησι τοῦ Μητροπολίτη Καρυστίας καί Σκύρου κ. Σεραφεῖμ, πού ἀναφέρεται στήν κακοδιαχείρισι τῶν οικονομικῶν πόρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀποσιώπησι εἶναι παράξενη. Προκαλεῖ ἐρωτηματικά καί

ὑποψίες. Γιατί αὐτά, πού εἶπε ὁ Καρυστίας Σεραφεῖμ γιὰ νά ἐνημερώσῃ τό Σῶμα, δέν παραδόθηκαν καί στό πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νά μελετήσῃ ἀπό πρώτη πηγῇ καί νά κρίνῃ τήν ἔκτασι καί τό βάθος τοῦ ἠθικοῦ ἀποστήματος; Ἄν ἡ εἰσήγησι ἦταν λευκή καί ἐπεσήμαινε μόνο κάποιες ἀβλεψίες στή διαχείρισι, γιατί νά μὴ τή διαβάσουν καί οἱ ἀποδέκτες τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία», ὥστε νά πειστοῦν καί νά πάψουν νά μεταφέρουν πρὸς κάθε κατεύθυνσι τοὺς ψιθύρους τῆς καχυποψίας τους; Ἄν, πάλι, ἡ εἰσήγησι ἦταν καταπέλτης, ποιὸς ὄγκος ὑποκρισίας θά μπορέσῃ νά τή θάψῃ καί νά τή σβήσῃ ἀπὸ τὸν πίνακα τῶν ἀνησυχιῶν τους;

Δεύτερη παρατήρησι: Ἐνῶ ἀποσιωπήθηκε ἡ εἰσήγησι τοῦ προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς Ἑλέγχου, τοῦ Μητροπολίτη Καρυστίας Σεραφεῖμ, δημοσιεύεται ἐκτενὴς εἰσήγησι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, πού αἰωρεῖται ἀνάμεσα στή σοβαρότητα καί στή φαιδρότητα. Ἀπὸ τὸν ἀδέκαστο καταλογισμό τῶν εὐθυνῶν στήν πρότασι τοῦ κουκουλώματος καί τοῦ τερματισμοῦ τῆς ἀναταραχῆς μέ τὸν ἐναγκαλισμό καί τὸν ἀδελφικὸ ἀσπασμό.

Γράφει: «...Οὔτε εἶναι ποτέ δυνατόν νά ὑπάρχει πρόθεση συγκάλυψης τυχόν ἐνόχων, μέ τήν ἐπίκληση τοῦ φιλαδέλφου, διότι μιά τέτοια ἀντιμετώπιση δέν θά ἦταν ἠθικά ἀποδεκτὴ, θά ἐξέθετε σοβαρά τήν Ἐκκλησία στὰ μάτια τοῦ κόσμου καί θά ὠδηγοῦσε σέ ἀνεπιθύμητες παρενέργειες. τίς συνέπειες τῶν ὁποίων θά ἐκαλεῖτο νά αἶρει ἐπὶ πολὺ ἡ Ἐκκλησία...».

«Ὁ λαὸς ἀναμένει διαφάνεια καί ἀντικειμενικὴ κρίση. Οὔτε «κουκουλώματα» ἐπιτρέπεται νά συμβοῦν, οὔτε

«όμηρίες», ούτε συγκαλύψεις, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκδικητικότητες καὶ ρεμβασισμοί».

Καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὲς τίς σαφεῖς δηλώσεις, ὁ Μακαριώτατος κάνει στροφή 180" καὶ προτείνει τὸ καθολικὸ κουκούλωμα τοῦ σκανδάλου, πού κατατάραξε τὴν ἑλληνικὴ συνείδησι.

Στὸ ἀνακουνωθέν τῆς 14ης Ὀκτωβρίου διαβάζουμε: «... Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος, σταθμίσας τὸ βάρος τῶν καθηκόντων του καὶ τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης του ἔναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἔκρινεν ἐπάναγκες καὶ ὠφέλιμον νὰ παρέμβῃ ὀφειλετικῶς, διὰ νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Ἱεραρχίαν διὰ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τῆς συμπαραστάσεως πάντων τῶν συνεδρεόντων Ἱεραρχῶν εἰς αἷσιον καὶ εὐκατὶον τέλος, μέ κριτήριον τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἐπιείκειαν, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἱεραρχίας».

Καὶ ἡ Ἱεραρχία «ἀπεφάσισεν ὁμοφώνως: Ὅπως παράσχῃ εἰς τοὺς ἀγίους ἀδελφούς τὴν συγγνώμην καὶ ἐκδηλώσῃ τὴν συναντίληψιν, ὁμολογήσῃ δὲ ὅτι περιβάλλει αὐτοὺς μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης καὶ εὐχεται ὅπως οὐδέποτε πλέον παρεντύχουν παρόμοια προβλήματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ».

Πρὸς τούτους ἡ Ἱεραρχία γνωρίζει πρὸς τὸν εὐσεβῆ λαόν ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν ὡς ἄνω Ἱεραρχῶν ἔλαβεν ἢ κατεχράσθη χρήματα τῆς Ἐκκλησίας».

Αὕτῃ ἦταν ἡ κορωνίδα τῶν συναλλαγῶν, πού ἀνέδειξαν τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κοινὸ παζάρι συμφερόντων καὶ πρόσθεσαν ἓνα ἀκόμα σκάνδαλο στὴν ἀτέλειωτη σελίδα τῆς σύγχρονης παρακμῆς.

Ὁ συνήγορος τῶν δυὸ Μητροπολιτῶν γράφει:

Ἀθήνα Χριστοῦγεννα 1998

Πρὸς τὸν
Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ. κ. Χριστόδουλον
ΑΘΗΝΑ

Μακαριώτατε,

Χρονιάρᾳ μέρα σήμερα, θά ἤθελα νὰ περιορισθῶ μόνο στὶς εὐχές γιὰ χρόνια σας πολλὰ καὶ σὰς τίς ἀπευθύνω, νὰ ἔχετε, εὐχομαι, υγεία καὶ μακροημέρευση, νὰ ἀπολαμβάνετε τοῦ σεβασμοῦ τοῦ ποιμανίου σας, νὰ εὐημερεῖτε καὶ νὰ φέρνει πολὺ καρπὸ ἡ Ἀρχιεπισκοπικὴ σας διακονία.

Λυποῦμαι ὅμως, πού, μαζί μέ τίς εὐχές, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς γράφω καὶ τὰ παράπονά μου καὶ νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν πικρία καὶ τὴν ἀπογοήτευσή μου, γιὰ ὅσα εἶπατε, ὅπως τὰ διάβασα στὴν ΕΚΚΛΗΣΙΑ τῆς 15ης Νοεμβρίου ἐ. ἔ. προκειμένου νὰ ΜΗΝ ἀποκαταστήσετε τὴν ἐνότητα στοῦ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας, ἂν καὶ ἰσχυριζόσασταν ὅτι ἐπιδιώκατε τὸ ἀντίθετο.

Γιὰ χάρη τῶν κυρίων Παντελεήμονος (Μπεζενίτη), Ἰγνατίου (Λάπα), Κλεόπα (Θωμόπουλου), ἀποτολήσατε μιὰ ὁδυνηρὴ ἐπέμβαση στὰ προλεγόμενα τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἄν δέν ἦσασταν Ἀρχιεπίσκοπος, θά τὴν ἔλεγα κοινὴ "πλαστογραφία". Τώρα τὴ λέω, ἀπλῶς, "ἡθελημένη παράλειψη".

Πιὸ καθαρά, γιὰ χάρη τῶν φήφων, πού σὰς ἔδοσαν αὐτοί, κατὰ τὴν πρόσφατη Ἀρχιεπισκοπικὴ ἐκλογή.

Ἡ ὑπαίτια αὕτῃ "παράλειψη", μιᾶς οὐσιώδους φράσης τοῦ "Πηδαλίου", ἔγινε ἀπὸ σὰς μέ τῇ γραπτῇ καὶ προσεγμένη, εἰσαγωγικῇ ὁμιλίᾳ σας ἐνώπιον τῆς Ι.Σ.Ι. τῆς 6.10.98.

Καί δέν βρέθηκε ούτε ένας, ή μάλλον δέν τό πήρε είδηση ούτε ένας από τούς έβδομήντα πέντε Σεβασμιωτάτους άκροατές σας, μεταξύ τών όποιών υπάρχουν καί διακεκριμένοι κανονολόγοι, γιά νά σας διακόψει καί νά σας πεί: “τί είναι αυτά, πού λέτε, Μακαριώτατε”; “Πού τά λείει αυτά πού λέτε, τό Πηδάλιο”;

Εκεί, “υπεραμυνόμενος” τής τάχα επιδιωκομένης από σας “άρσεως του επιτιμίου τής άκοινωνησίας, χάριν τής ένότητος τής Έκκλησίας” καί τής “έπιστράτευσης όλων τών πνευματικών δυνάμεων τής Έκκλησίας μέ πανστρατιά αγάπης καί άλληλοπεριχώρησης τών χαρισμάτων κλπ κλπ”, επιέξατε τήν “καταλλήλότερη” στιγμή γιά νά έπηρεάσετε άρνητικά τήν Ίεραρχία. Πρίν, μάλιστα, άκουσθεί ή ιστορικής αξίας εισήγηση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κονίστης κ. Ανδρέα, ή όποία από σκοπιμότητα κατακρίθηκε ότι “διέθεσε δυσμενώς τό Σώμα” καί έγινε, τάχα, “ή αίτία νά μήν ψηφίσουν οι Ίεράρχες τήν άρση του επιτιμίου”. Πράγματι, προφθάσατε σείς καί καταφευθήκατε πρώτος κατά του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αττικής καί Μεγαρίδος κ. Νικοδήμου, διότι τόλμησε καί “ένεφανίσθη νά άποκρούει τήν άρσιν του άνυποστάτου κατ’ αυτόν επιτιμίου”. Έτσι δόσατε τή “γραμμή” νά καταψηφισθεί ή άρση του “επιτιμίου”. Καί γιά νά υποστηρίξετε ότι δέν “γνωσιμαχείτε”, γιά τήν γνωστή παλινδρόμησή σας, επικαλεσθήκατε τό έπιχείρημα ότι “ένω είχατε διαφωνήσει ως προς τή νομιμότητα τής έπιβολής τών επιτιμίων... υπετάγητε άκολούθως στή γνώμη τής πλειοψηφίας, πιστός στίς άρχές του συνοδικού συστήματος”. Η “των πλειόνων φήφος κρατείτω”, είπατε καί κάνατε καί μία άναφορά στον ΣΤ Κανόνα τής Α Οικουμενικής Συνόδου. Επί ένα χρόνο όμως μετά τήν έπιβολή του “επιτιμίου” άντιστεκόσασταν καί δέν ήσασταν πιστός στίς “άρχές του συνοδικού συστήματος” καί παλεύατε, ώστε νά μήν καταλάβουν τίς Μητροπόλεις Αττικής καί Λαρίσης τά, κατά σας, “υποπτα πρόσωπα, τά κινούμενα

εις τό εκκλησιαστικόν παρασκήνιον” (δείτε έπιστολή σας από 8.4.94 προς τόν ύπουργό κ. Βενιζέλο). Μόλις όμως ήλθε ή ώρα νά καταλάβουν τίς Μητροπόλεις αυτές οι ευνοούμενοί σας, αλλάξατε στρατόπεδο καί συνταχθήκατε μέ τήν πλειοψηφία, πού, τότε μέν δέν εξέφραζε, αλλά τώρα εξέφραζε τίς “άρχές του συνοδικού συστήματος”. Μέχρις εδώ, ουδείς σας κατηγορεί. Γνώμη σας ήταν καί καλά κάνατε. Υπηρετήσατε τήν ένότητα τής Έκκλησίας μέ τήν έπιλογή τής συνέχισης του διχασμού, χάριν τών “ήμετέρων” σας. Καί πάλι καλά κάνατε. Ο καθένας έχει τό δικαίωμα νά άνεμίζει τίς προτιμήσεις του προς όποιαδήποτε κατεύθυνση, καθώς καί νά γράφει όπως θέλει τήν προσωπική του ιστορία.

Ήθελα νά σας θυμίσω ότι, πέντε χρόνια μετά τήν έπιβολή αυτού του πράγματι “άνύπαρκτου” γιά έν ένεργεία έπίσκοπο (δείτε Νικ. Μίλας, τό Έκκλησιαστικόν δίκαιον σελ. 708), αλλά γιά σας, τώρα, “υπαρκτού” (έπειδή υπετάγητε στή γνώμη τής πλειοψηφίας) “επιτιμίου”, ακόμα φάχνουμε νά βρούμε, αλλά τελικά δέν βρήκαμε ένα (άριθμητικώς 1) Ίερό Κανόνα, πού νά δίνει τό δικαίωμα σέ μία τοπική Σύνοδο Έπισκόπων νά έπιβάλλει σέ έν ένεργεία Έπίσκοπο, δίχως δίκη, δίχως άπολογία τό “επιτίμιο τής άκοινωνησίας”. Καί μάλιστα μέ τέτοιο άποτέλεσμα, ώστε ό επιτιμηθείς Μητροπολίτης νά στερείται ποιμαντικώς καί διοικητικώς τής Έπισκοπής του. Καί εκείνους τούς δύο Κανόνες, πού είχατε γράφει στήν άρχή, στό άνακοινωθέν τής έπιβολής του “επιτιμίου”, θυμάστε, τούς σβήσατε, ως άσχετους. Όμως, ξαφνικά, ήρθατε σείς, μέ τό, τώρα, Άρχιεπισκοπικό σας κύρος, σέ μία εύσημη στιγμή, κατά τήν άπαγγελία ενός πράγματι κατάφορτου από παχυλές έπαγγελίες έναρκτηρίου λόγου, ένώπιον του Σεπτού Σώματος τής Ίεραρχίας τής Έκκλησίας τής Ελλάδος καί είπατε. Τό βρήκα. Η “Σύνοδος των Έπισκόπων είναι ό έσχατος κριτής των εκκλησιαστικών υποθέσεων”, παραθέσατε δέ καί

συγκεκριμένη παραπομπή (“Πηδάλιον” σ. 120). Τοῦτο σημαίνει. κατά πού εἶπατε, “τὴν ὑποχρεωτική συμμετοχή ὄλων τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἱεραρχῶν στὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας... εἴτε στὴν ἸΣΙ, εἴτε στὴ ΔΙΣ...” ὅπου... “ἡ τῶν πλειόνων φῆφος κρατεῖται” καὶ ἀξιῶσθε, μέ βάση αὐτὴν τὴν κανονική ἐπιταγή... “ὑποταγή τελικά στὴν ἀπόφασι τῆς πλειονοψηφίας, ὅπως ἐπιτάσσει καὶ τὸ ἰδιάζον στόν ἐκκλησιαστικό χώρο ἥθος”.

Ἔτσι, λοιπόν, κατά τὴν ἀποφῆ σας, ἐάν ἡ ἸΣΙ ἢ ἡ ΔΙΣ ἀποφασίσει ὁτιδήποτε, ὅλοι ὀφείλουν “ὑποταγή”. Ἐάν ἡ ἸΣΙ ἢ ἡ ΔΙΣ ἀποφασίσει τὴν τιμωρία κάποιου Ἀρχιερέως, δίχως τελεία δίκη καὶ δίχως αὐτός νά κληθεῖ νά ἀκουσθεῖ, κατά παράβαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων ΟΔ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ΙΒ, ΚΖ τῆς Καρθαγένης κλπ, ὅλοι ὀφείλουν “ὑποταγή”. Ἐάν ἡ ἸΣΙ ἢ ἡ ΔΙΣ ἀποφασίσει νά συμπορευθεῖ μέ αἵρετικούς, κατά παράβαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων (Ἱερός Κανὼν ΞΕ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων), ὅλοι ὀφείλουν “ὑποταγή”. Ἐάν ἡ ἸΣΙ ἢ ἡ ΔΙΣ ἀποφασίσει νά μεταθέσει κάποιον Μητροπολίτη κατά παράβαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων ΙΔ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ΙΕ τῆς Α Οἰκουμενικῆς Συνόδου κλπ, ὅλοι ὀφείλουν “ὑποταγή”. Καὶ ὅλα αὐτά τά στηρίζετε στό “Πηδάλιον” σ. 120, ὅπου, ὅπως ὑποστηρίζετε, γράφει ὅτι Ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων εἶναι “ὁ ἔσχατος κριτής τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων”.

Μακαριώτατε, ξαναανοίξτε, σᾶς παρακαλῶ, τὸ “Πηδάλιον”, στὴ σελίδα 120 καὶ διαβάστε ὅτι μόνον ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (καὶ ὄχι ἡ ὁποιαδήποτε τοπικὴ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων) ἀνακηρύττεται ὁ ἔσχατος κριτής τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων”.

Γιατί, Μακαριώτατε, ἀντικαταστήσατε τὴ φράση “Οἰκουμενικὴ Σύνοδος” μέ τὴ φράση “ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων”: γιὰ νά πεῖτε ὅτι καὶ ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἢ ἡ τῆς Ἱεραρχίας, ἔχουν τὸ κύρος καὶ τὴν “αὐθεντία” τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων; καὶ ἄρα, τί νά κάνετε

καὶ σεῖς, “ὑπετάγητε στὴν ἀπόφασι, πού ἦταν περιβεβλημένη μέ τὸ κύρος τῆς πλειοψηφίας; Ἔτσι πού σκεφθήκατε καὶ παρουσιάσατε τὸ θέμα, προσπαθήσατε νά θεμελιώσετε σέ πλαστή κανονικὴ βάση τὴν ἀντικανονικὴ καταδίκη τῶν τριῶν συνιεραρχῶν σας στὴν ποινὴ τῆς “ἀκοινωνησίας”, ἀπὸ ὄργανο πού δέν εἶχε δικαίωμα νά ἐπιβάλλει τέτοια ποινὴ. Τὴν, δῆθεν, “αὐθεντία” ἐκείνης τῆς ΔΙΣ τοῦ “ἐπιτιμίου”, τὴν στηρίζατε σέ μιὰ ἀπαράδεκτη γιὰ τὸ κύρος σας ἀφαιρετικὴ ἐπέμβασι σέ φράσι τοῦ “Πηδάλιου”, ἐνῶ, οὔτε κἀν ἀναφέρατε τὴν “κανονικὴ τάξι”, γιὰ τὴν ὁποία ἐμεῖς ἀγωνιζόμαστε καὶ νομίζαμε-τί πλάνη!-ὅτι σᾶς εἶχαμε μαζί μας. Καὶ νομίζαμε ἀκόμα-ἄλλη πλάνη-ὅτι θά ἦταν πρῶτο μέλημά σας ἡ ἀποκατάστασί της; μόλις γινήκατε Ἀρχιεπίσκοπος. Αὐτὴ ἡ κανονικὴ τάξι συνίσταται στό ὅτι οἱ τοπικὲς Σύνοδοι ἔχουν τὴν αὐθεντία καὶ οἱ ἀποφάσεις τους εἶναι σεβαστές, μόνον ὅταν ἐφαρμόζουν τοὺς Ἱερούς Κανόνες καὶ ὄχι ὅταν τοὺς παραβιάζουν καὶ ἀποφασίζουν κατά τὸ δοκοῦν. Δεῖτε τὸν Ἱερό Κανόνα ΣΤ τῆς Α Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πού δέν τὸν παραθέτετε ὁλόκληρο, κατά τὸν ὁποῖον, ἐάν ἡ κοινὴ πάντων τῶν Ἐπισκόπων φῆφος εἶναι εὐλογία καὶ “δύω ἢ τρεῖς, δι’ οἰκείαν φιλονεικίαν ἀντιλέγωσι” τότε “κρατεῖται ἡ τῶν πλειόνων φῆφος”, πού σημαίνει ὅτι δέν “κρατεῖ ἡ τῶν πλειόνων φῆφος”, ὅταν εἶναι ἀντικανονικά αὐτά πού ἀποφασίζουν, δεῖτε καὶ τίς ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Τόμου τοῦ ἔτους 1850 ὑποχρεώσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου “νά διοικῇ τὰ τῆς Ἐκκλησίας κατά τοὺς θεοὺς καὶ Ἱερούς κανόνες”, δεῖτε τὸν Ἱερό Κανόνα Α τῆς Ζ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅπου διακηρύσσεται ὁ σεβασμὸς στοὺς Ἱερούς Κανόνες τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν μέχρι τότε ἔξ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ὅπου “καὶ ὁ Παῦλος φησίν, κἀν ἡμεῖς, ἡ ἐξ οὐρανοῦ Ἀγγελὸς εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ’ ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω”, κλπ. κλπ.

Ἔτσι λοιπόν, εἶναι ἀναντίλεκτο, ὅτι ἡ ΔΙΣ πού ἐπέβαλε τὸ ἐπιτίμιο, παραβίασε τοὺς

Ἱερούς Κανόνες. Ἐκτός ἂν ἦταν “Οἰκουμενική Σύνοδος”, ὅποτε εἶχε τήν ἐξουσία ἀκόμα καί νά ἀλλάξει τούς Ἱερούς Κανόνες. Καί ἀσφαλῶς “Οἰκουμενική Σύνοδος” δέν ἦταν ἐκείνη τοῦ “ἐπιτιμίου”, ἡ ἀποτελούμενη ἀπό τόν “Μεγάρων” Βαρθολομαῖο, ἀπό τόν “Χαλκίδος” Χρυσόστομο, ἀπό τόν “Θεσσαλιώτιδος” Κλεόπα, ἀπό τόν “Παροναξίας” Ἀμβρόσιο, ἀπό τόν “Νέας Σμύρνης” Ἀγαθάγγελο, ἀπό τόν “Διδυμοτείχου” Νικηφόρο, καί ἀπό τούς ὑπόλοιπους τῆς ἐπιλογῆς τοῦ προκατόχου σας, πού δέν ἐννοοῦσε, ὅπως καί σεις, μέ κανένα τρόπο τήν παρουσία στήν Ἱεραρχία τοῦ πνευματικοῦ ἀναστήματος ἐνός Νικοδήμου, τοῦ σύγχρονου ἱεραποστόλου μέ παγκόσμια ἀκτινοβολία Κωνσταντίνου καί τοῦ νεωτέρου τῶν ὁσίων τῆς Ἐκκλησίας νεομάρτυρος Θεολόγου, τοῦ Ἀγίου Μητροπολίτου Λαρίσης. Ὅλοι οἱ παραπάνω, πού μετεῖχαν στή Σύνοδο τοῦ “ἐπιτιμίου”, εἶχαν ἀντικαταστήσει ἀντικανονικῶς τούς προκατόχους τους καί εἶχαν προσωπικούς λόγους νά ἐκπαρθυρώσουν ἀπό τήν Ἱεραρχία τούς ἐναπομείναντες τρεῖς ἀπό τούς δώδεκα μαρτυρικούς συνιεράρχες τους. “Ἐ, ὅχι, λοιπόν, αὐτοί, νά χρισθοῦν ἀπό σᾶς μέ τό κύρος τῆς “Οἰκουμενικῆς Συνόδου”, γιά νά ὑποστηρίξετε μέ τήν ὀδυνηρή σας ἀφαιρετική ἐπέμβαση τή δῆθεν κανονικότητα τῆς καταφανῶς ἀντικανονικῆς ἐνεργείας τους(!).

Αὐτά, Μακαριώτατε, σᾶς τά γράφω μέ ἀγάπη, πρῶτον πρὸς τήν Ἐκκλησία καί ἔπειτα πρὸς τό πρόσωπό σας. Γιά νά μή γίνεται ἡ ἀπό πρωτοβουλία σας παρέλκυση τῆς ὀρθῆς λύσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος αἰτία διασυρμοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ καί ἐπὶ τῶν ἡμερῶν σας. Ἄν ποτέ ἐπανακάμψετε στή ὀρθή ἀποψη, ὅτι ἡ Σύνοδος τοῦ “ἐπιτιμίου” δέν ἦταν “Οἰκουμενική” καί ὅτι ἔσφαλε (ἀνθρώπινο, ἄλλωστε, εἶναι νά κάνει σφάλματα, ἀκόμα καί μιά Σύνοδος), ἀφοῦ δέν ἔλαβε κανονική ἀπόφαση καί ἂν ἀποφασίσετε νά διορθώσετε τή λαθεμένη ἀπόφαση αὐτή, γιά τό ἀληθινὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας, σᾶς δηλώνω ὅτι ἐμεῖς

εἴμαστε πάντα πρόθυμοι σέ συνεργασία, γιά χάρη τῆς ἀποκατάστασης τῆς ἐνότητος, ὑπὲρ τῆς ὁποίας καί σεις καί μεῖς ἐργαζόμεστε, μέ διαφορετικὲς ὅμως ὁ καθένας ἐκτιμήσεις καί μέ διαφορετικὲς προοπτικὲς. Ἐσεῖς θέλετε, τούς λευκανθέντες, στή διακονία τῆς Ἐκκλησίας Ἱεράρχες Νικοδήμο καί Κωνσταντῖνο, νά μὴν τούς δικαιώσετε μέ τήν ἀποκατάσταση τῆς κανονικῆς τάξης, πού παραβιάσθηκε, ἀλλὰ νά τούς φέρετε ἰκέτες στὸν προθάλαμο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μέ ὀριστικὰ χαμένες τίς κανονικὲς θέσεις τους καί, ἂν δεῖσει ἡ Ἱεραρχία, ἄς τοὺς “διαθέσει” σέ κάποια Μητρόπολη, ἔτσι, γιά νά ἀσχολοῦνται καί γιά νά λησμονηθεῖ τό ἔγκλημα τῆς ἐπὶ ἓνα τέταρτο αἰῶνα δοκιμασίας τους. Αὐτὴ τὴν ἐννοία ἔχει ἡ ἄρση τοῦ ἐπιτιμίου ex nunc, κατὰ τὴ συμβουλή, πού σᾶς ἔδωσε, ὡς μὴ ὤφειλε, ὁ γνωστός ἀνώτατος δικαστικὸς σύμβουλός σας.

Ἐμεῖς θέλουμε τὴν πλήρη ἀποκατάστασή τους στὶς θέσεις τους, διότι ἔτσι μονάχα θά θεραπευθεῖ ἡ ἀδικία, συγχρόνως δέ καί κυρίως θέλουμε τὴν ἀποκατάσταση τῆς παραβιασθείσης στά πρόσωπά τους κανονικῆς τάξης, διότι μόνον τότε θά προληφθεῖ κάθε ἐπανάληψη τῶν ἰδίων ἀντικανονικοτήτων στή μελλοντικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Σκεφθεῖτε ξανά, ποῖο εἶναι τό σωστό. Ἄν ποτέ συμπλεύσετε μαζί μας σ’ αὐτὴ τὴ θεώρηση, θά ἐπανελθεῖ στήν Ἐκκλησία ἡ πολυπόθητη ἐνότητα, δίχως τὴν ὁποία ἐλάχιστα θά μπορέσετε νά πραγματοποιήσετε ἀπὸ τὰ μεγαλεπήβολα ὁράματά σας κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς σας θητείας. Εἶναι θέμα πού περνάει καθαρά ἀπὸ τό χέρι σας. Μὴν μοῦ πείτε, ὅτι δέν συμφωνοῦν οἱ 46 ψῆφοι τῆς Ἱεραρχίας καί τὰ τοιαῦτα, διότι μέσα στὶς ψήφους αὐτές εἶναι καί ἡ ψῆφος ἡ δική σας καί εἶναι γνωστά καί τὰ παρασκήνια καί οἱ τοποθετήσεις σας. Ἄν θέλατε ἐσεῖς, θά μετρούσαμε στά δάχτυλα τοῦ ἐνός χεριοῦ τίς ἀρνητικὲς ψήφους. Ἀλλὰ δέν θέλατε. Γιά χάρη τῶν φίλων σας, Ἡ γιά νά μὴν δόσετε τὴν “Ἀγία Παρασκευή”. Γιά νά μὴ μειώσετε τὴν ἐπικράτειά

ΨΙΘΥΡΟΙ

Ύπόσχεσι πρώτη.

Κατά τή συνέλευσι τῆς Ἱεραρχίας ὁ Μακαριώτατος ὑποσχέθηκε τὴν ἴδρυ-σι πλήρους Πανεπιστημίου. «Πρόκειται γιὰ Πανεπιστήμιο, εἶπε, καὶ ὄχι μόνο γιὰ Θεολογικὴ Σχολή, γεγονός, πού θά ἐπηρεάσει, εἴμεθα βέβαιοι, τὴν παρεχόμενη στή χώρα μας ἀνώτατη ἐκπαίδευση».

Ἀλλά ἡ ὑπόσχεσι ἴσαμε σήμερα δέν ἔχει τροχιοδρομήση στήν πίστα τῆς πραγματοποιήσεως.

«Ὡστόσο, ὡμολόγησε ὁ Μακαριώτατος, τὸ ἐγχείρημα δέν εἶναι εὐκόλο. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή προσέκρουσε σέ νομικά ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα δημιουργεῖ ἡ ἐπίμονη πρόθεσί μας νά διατηρήσει ἡ Ἐκκλησία τὸν ἔλεγχο ἐπὶ τῶν ἰδρυμάτων τῆς αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ὅμως, κατὰ τὸ Σύνταγμα, εἶναι αὐτοδιοικούμενα καὶ τελοῦν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ κράτους».

σας, τοποθετώντας ἐκεῖ τὸ φίλο σας, πού φέρατε ἀντικανονικά ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο, ἰσοπεδώνοντας νόμους καὶ Κανόνες, μέ σκοπὸ νά ἐκτοπίσει τὸν κανονικὸ Μητροπολίτη Ἀττικῆς. Ἴσως, ποιός ξέρει, ὅλα νά σᾶς πᾶνε σέ καλὸ. Ἴσως, ἡ κακὴ ἔκβαση τῶν προσδοκιῶν σας γιὰ διατήρηση τῆς τραγικῆς ἀνωμαλίας, πού ἐξέθρεψε ὁ μακαρίτης προκάτοχός σας, σᾶς ἀναγκάσει κάποτε νά ζητήσετε τὴν πραγματικὴ καὶ ὄχι τὴν κατὰ τὸ φαινόμενο συστράτευση ὅλως τῶν δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ νά εὐχόμεστε νά μὴν εἶναι, τότε, πολὺ ἄργα.

Κατασπαζόμενος τὴ δεξιὰ σας, σέ ἐνδειξη σεβασμοῦ πρὸς τὸν Προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας μας, διατελῶ

Μετὰ ἐξαιρετικῆς τιμῆς καὶ ἀγάπης
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΟΥΤΣΙΔΑΚΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Μέ δεδομένο τὸ Συνταγματικὸ ἐμπόδιο, ἡ ἀναγγελία τῆς ἰδρύσεως τοῦ Πανεπιστημίου ἦταν φωτοβολίδα, μέ μόννη σκοπιμότητα τὸν ἐντυπωσιασμό.

Ύπόσχεσι δεύτερη.

Ἐξήγγειλε πάλι ὁ Μακαριώτατος: «Μελετᾶται ἀκόμη ἡ δυνατότητα χρησιμοποήσεως τῆς δορυφορικῆς Ραδιοφωνίας μέ πανευρωπαϊκὴ ἐμβέλεια, ὥστε ὁ Ρ.Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά ἀκούεται ἀπὸ ἑκατομμύρια ἀκροατῶν μέσα κι ἔξω ἀπὸ τὴ χώρα».

Μὴ βιάζεστε νά χαρῆτε. Ἀκοῦστε ποιὲς εἶναι οἱ ἐργασίες, πού γίνονται... «πρὸς τὸ παρόν».

«Πρὸς τὸ παρόν γίνονται ἐργασίες γιὰ τὴ συντήρηση τῶν μηχανημάτων, τὴν αὔξηση τῆς ἐμβέλειας τοῦ Ρ.Σ. μέ τὴν τοποθέτηση ἀναμεταδοτῶν καὶ τὴν ἀνύψωση τῆς καταρριφθείσης κεραίας του, καὶ ἐλπίζεται ὅτι οἱ παρεμβάσεις αὐτές θά βελτιώσουν τὴν τεχνικὴ ὑποδομὴ καὶ θά συντελέσουν στὴν ἐπέκταση τῆς ἐμβέλειας τοῦ Ρ.Σ.».

Δηλαδή, μέ πεσμένη καὶ τὴ μικρὴ κεραία, μιλάμε γιὰ σταθμὸ πανευρωπαϊκῆς ἐμβέλειας.

Τὰ μεγάλα ὄνειρα λικνίζουν τὸ Μακαριώτατο, ἀλλὰ δέν κοιμίζουν τὸ λαό.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.